

ΡΟΜΑΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν αἰκοῦμεν γῆν τὸν Παρθενῶνον.

Δεκάτη καὶ τετάρτη Νοεμβρίου,
ἀποκαλύψεις κάθε μυστηρίου.

**Τὸν Σύνδεσμον αἰνεῖτε
καὶ τοῦτον προσκυνεῖτε.**

Φ. — Ὀλοένα χειροκροτεῖ,
Περικλέτο πατριώτη.
Χειροκροτεῖ τὰς εὐφρέας
τῶν τοιῶν περιφερείας.

Χειροκροτεῖ Ραμπαγάδες,
ποῦ θρηνοῦν ἐδῶ καὶ ἔκει,
χειροκροτεῖ καὶ τραγῆδες,
ποῦ φερμάρουν γηστικοί.

Λάμψεις κίτταξε ματιῶν,
βλέπε προκοπῆς ἀκτίνα,
ψάλλε καὶ ἔπιπλα σπιτηῶν,
ποῦ κατάσχαι σ' ἔκεινα
δὲν θά κἀνὴ καὶ κανεὶς
τοκογλύφος ἀπηγῆς.

Λανεισῶν ἀφροῦν στήφιν,
τώρα πλέον τοκογλύφοι
δὲν θά ψήνουνε μικροζόλαις
σ' οἷς δικαίαι σου καταροζόλαις.

Τώρα πλέον — συμφορὰ τῶν! —
δὲν θά πέρουνε τενιζερῆδες,
δὲν θ' ἀπλόουνε τὰ φερά τῶν
σ' οἷς δικαίαι σου καναπέδες.

Κανεὶς τώρα δὲν ἔμορθε κατασχέσεις νὰ σοῦ κἀνὴ
καὶ θρηνεῖ τὴν συμφορὰ του,
μῆτε θ' ἀρωμόμωτρα του
δὲν θά κἀνῃ, Περικλή, σ' οἷς δικαίαι σου τὴ λεκάνη.

Καθένας παληοτένιζερους καὶ παληοκαταροζόλαις
δικαίαι σου μόνου δλα.
Δικαίαι σου τὰ κρεββάτια σου,
τὰ στρίποδα, τὰ στρώματα,
τὰ κἀνὰ, τὰ κανάτια σου,
τὰ χράματα, τὰ παλλώματα.

Ἔτος χλίαι καὶ ἔννηκα καὶ ἔννακῶσα,
νέα πλάσις σ' τὰ νέγη πατῶσα.

Ἐνενητὰ καὶ χλίαι καὶ ἔπειτα,
ἔσοκαπάζονται μούτρα οσπῆτα.

Δικαίαι σου θάνα κτήματα παντοτεινὰ καὶ ἀθάνατα...
πῆν ἀσυνείδητοι καιροί,
τώρα κανένας δὲν ἔμορθε
νὰ σοῦ κατάσχη προκετῶς μῆτε τὰ βρωμοκἀνάτα.

Ὀλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
σκιρτα, πηδά, χόρευε,
ἀναγέννησεν τραγοῦδα,
καὶ πολλοὺς ἐφόρευε,
ποῦ τὰ πάντα σάν τὸν Γιοῦδα
τὰ πουλοῦν γὰ ἄλια σκουδα.

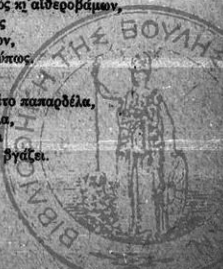
Ὀλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
καὶ τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει,
ποῦ τὸ πόδι του κατεῖ
καὶ ἔκαθαρίζουν ζητεῖ
ἀπὸ τόσο σπιλιόλοι.

Ὀλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
καὶ τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, ποῦ τρανῶν χαλὰ τὰ κἀνὰ
καὶ οἱ τρανοὶ τὰ βλέπουνε σκωῦσα,
καὶ ἔχει κάθε μαλαγάνια
μὲν μεγάλη ξεπεσοῦρα.

Ναὶ, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει ποῦ τὸ ἔξωρος ἀνηφοί
καὶ ὅσο καίει πέρνει φέρα,
καὶ πολλοὶ χορσοῦνε τώρα
μ' ἕνα πόδι σ' τὸ ταφί.

Ναὶ, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει σφουγγηλὸς καὶ αἰθεροβάμων,
ποῦ κατέρριψε τὸ λίπος
τρομερῶν ἱεροποτάμων,
καὶ τοὺς βλέπει περιλίτωσ.

Ναὶ, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, Περικλέτο παπαρθέλα,
ποῦ δὲν εἶναι παῖς γέλα,
μὰ διάτορος κραυγάζει
καὶ πομπαῖς σ' τὰ φέρα θῆγαι.

Τούτος ἀπηνῆς μαστίζει τοὺς κακοὺς τῆς πολιτείας
 μὲ κτυπήματα βαρεῖα,
 τούτος τῆς δικλωματίας,
 ἃ μὰζέγγι τὰ λουρεῖα.

Κλάψε τόσον ἠελιπυῶν
 κ' ἑπάζιον Προσευτῶν
 τὸ ραχάτι τὸ βαρέ.

Κλάψε κορυφιοκαφαλάκη,
 καὶ τὸν ῥέκτη Νικολάκη,
 ποῦναι Πρόσβυς τὸ Παρέ.

Κλάψε γὰρ πολλοὺς ἀκόμη,
 καὶ τὴν κεφαλήν σου κλίγων
 κλάψε θλιβερά κ' ἑπείνων,
 ποῦ ρεμβάει μὲς ὀτὴ Ρώμη.

Κλάψαις ἄρτιος πολλαίς
 γὰρ κατὰρῶσαις στολαίς,
 γὰρ σπαθάρια μας κοντά
 καὶ Μινιστροῦν τρικρατῆ,
 ποῦ τρομάζουν θυμημένα
 τόσα Κονοσιότα ἔξω,
 καὶ τὰ πᾶσι τρία κ' ἕνα.

Τώρα πού, καὶ μένη Μοῦσα,
 πολετελείαις καὶ λούσαις,
 ποῦ Προσβείαις, ποῦ Μινιστροῖ,
 καὶ δικλωματίας οἰστροῖ,

Ἐξηρῆνισται τὸ πᾶν
 καὶ τραναίς Προσβείαις πᾶν.
 Ὀχλοκλίτσα μ',
 ὄχλιτολήτσα μ',
 τρικραντῆρα μου, σπαθάρια μ'
 καὶ λοιπὰ κολοκωδάρια μ'.

Ὀχου τζόγγα μ', ὄχλοκλίτσα μ',
 Παρισμάτε Νικολάκη μ',
 Ὀχλαὶ τὰ ἅλα Μινιστροῦρα
 μὲ τὰ σοβαρά μουτρώρα.

Ἔνας χείμαρρος καρφίλων σ' αὐτὸ Ρωμαίικου τὴν ἔξω
 καὶ Μινιστροῦς καρασῶρει...
 τώρα καὶ τὰ Κονοσιότα θὰ τὰ γράφουν ἐπὶ πέρα,
 ποῦ δὲν κηάνει τεμπεσίρι.

Μία δύναμις τρανή
 τὸ Ρωμαίικου κινεῖ.
 Μία δύναμις κινεῖ,
 καὶ μεγάλη δίνει φόικα
 μὲς ὀτὰ μούτσουνα τοῦ Πάπα
 καὶ ὀτὸ κείναι τοῦ παπᾶ.

Μία δύναμις ἄρτια καὶ καθ' ἕνα συμπαγῆς
 τιμωρὸς παντοῦ σιμόνει,
 καὶ τοὺς ῥήτορας φιμόνε
 ῥητορικωτάτης γῆς.

Μία δύναμις μὲ πᾶλα
 κάθε Σάτλιακ σαράφη
 σῆζει μάσπαις βρωμωραίς.

Καὶ μὲ γράμμαμα μὲγάλα
 γὰρ πολλοὺς ὀτὸν τὸ γράφει
 τὸ Θεκλί Μανῆς Φαρέ.

Ἀνέλικτος ἐκαθθαδίας,
 ποῦ τὴν ἀποῦς καὶ μευιδίας.

Π. — Πόση θλίψη ἀιωνηδία
 καὶ γ' αὐτὸν τὸν Καρβαδία.
 Ἦνεν ἕνα κακατρώια
 καὶ γὰρ τοῦτον τὸν ἔζητη,
 κ' ὄλο κλαίει τώρα βλάκα,
 τοῦτον τὸν ἀρχαιοσίτη.

Ἐκτε, κλάσμα κερηναῖον,
 τὴν σκαπάνην σκαπάνεον.
 Μὲς ὀτῆς γῆς τὰ σπάτῃνα ὀκαβει
 κ' ὄλο ἠθραμοῦς ἐσθάβει.

Τώρα πρόβαλι σ' ὀτὸ φῶς
 Καρβαδίας ὀ σπορῶς,
 Καρβαδίας ὀ δεσποτῆς,
 ἀρχαιοτῆς ἰσποτῆς,
 συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων
 καὶ φρουρὸς τῶν κειμηλίων
 καὶ τῶν τόσον μεγαλίων.

Ὁ γενναίος ἀνασκάφης ἀρχαιοτῆς ἐδάφη
 μὲ σκαπάνην τοῦ Συνδέσμου τελευταίος ἀνεσκάφη.
 Τοῦτος ποῦ γινε θεσία
 κ' ἔξωρῶσις Μουσειά,
 κατὰ πάντα δυνατός.

Τώρα μέσα σ' ὀτὸ Μουσειον
 ὀ ἄλλα μάρμαρα κησίων
 στέκει μάρμαρα κ' αἰτέος.

Ὁ φρουρὸς τῶν κειμηλίων, τώρα σὸν κειμηλίον
 λάμπ' ὀπὸ τὸν ἥλιον,
 καὶ φωνὴ Συνδέσμου λέει
 τὰ μεγάλα του τὰ κλέη,
 ποῦ σὲ κάνει νόστις θλίψη καὶ βαρεθὰ μελαγχολία,
 μὲς ὀτῆς ἄλλαις τῆς κολλαίς,
 καὶ τ' ἀρχαία μεγαλεία,
 διηγῶντες τὰ γὰ κλαίει.

Καί ὀ κλασικὴ Παιδεία,
 χάσκονε γὰρ τοῦ Καρβαδία
 τόσα στόματ' ἀνοικτά.

Κι ἕνας κόσμος εὐτυχῆς
 νέον ἀγαλμ' ἀποκτᾷ
 νεωτάτης ἐποχῆς.

Ἄγαλμ' ἀνευρεθῆ νέον
 εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
 ἀγαλμα πολυτελές,
 σθεναρὸν, ἀρτιμελές,
 ἀγαλμα μεστὸν ἠθειας,
 κλοῖτος ἀρχαιολογίας.

Ἐξὴ θέσεις εἶχε μόνος
 καθὼς ἔγραφε κ' ὀ Χρᾶνος.
 Ἐξὴ θέσεις μόνος εἶχε,
 Φασουλῆ βου τιμωροῦς.